

חזקה, מיטלפונקט ורווח נוי — מי האב?

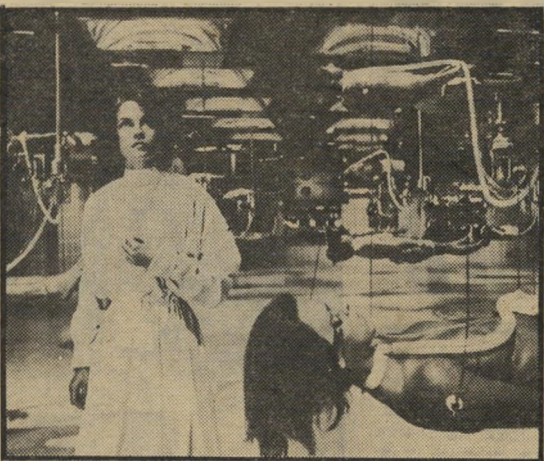
ואילו השאר הם יוצאי אירופה. הפשטה זו בחלוקת הדמויות נמשכת בשלבים רבים גם במינבה העלילה. אבל מה שמצויל, בכל זאת, את הסרט, זאת הכנות ובעיקר האימוק, המפתיע אצל רווח. אם ימשיך כך, אולי יצמח בישראל הבמאי העממי הראשון.

נפש גדולה לשרגא קטן

שרגא קטן (הוד, תל-אביב, ישראל) — כל מי שמצפה לראות את זאב רווח משתולל, מתעוות ומגחך, כדרכו בקודש, בסרט חדש זה משלו, עתיד להתיי אכזב מרה. זה הנסיון הקולנועי הרציני, הכן והאמיתי ביותר שלו.

למי שאינו מכיר את הסיפור, מדובר בנערה מקריית-שמונה שבאה לבדור יחידת טנקיסטים במילואים, מתחילה בשירה ומסיימת מתחת לכל אחד מבין חמשת אנשי היחידה. אחרי חודשיים הם מתבקשים להחזיר ביניהם את הקורבן, שיטול על עצמו את האחריות לוולד שבבטנה. הלא-יוצלה ביותר נשלח אליה עם פרחים, אבל היא מסרבת לקבל את הגזירה, באה לתל-אביב, מסתגלת לתוך חייו של שרגא, הורסת את עתידו המבוסס, אבל חושפת את ים הגשות והסתתרת מתחת לקליפה המתברגנת.

הסרט מתחיל כקומדיה סרקסטית, אבל הופך עד מהרה למלודרמה המכילה ביקורת סוציאלית בעלת גוון עדתי מודגש. המתרוממת העליזה, ההופכת קורבן חברתי, ושרגא שמבין לרווחה, הם שתי הדמויות היחידות שניחנו ברגי שות של ממש מול אוסף של יצורים אנוכיים, חסרי חוט שדרה ואומץ לב. לא במיקרה, השניים הם בני עדות המזרח,

בוז'ולד וגווייה — יותר מדי מתים

סיסמות שיחזור האשה בגאוה, ואילו מייקל דאגלס (בנו של קירק), שהיה המפיק המוכשר של "קן הקוקיה", מתגלה כאן כשחקן מוכשר פחות. אשר לריצ'רד וידמארק, ריפ טורן ואליוזבט אשלי, הם בוודאי מסוגלים לתרום יותר, אבל לא צריך לתת לטון המלגלג של הדברים להרחיק חסידי מתח מן הסרט. ההזדמנות לכוס ציפורניים תינתן להם, והפרטים הרפואיים הרבים יוסיפו אמנות לגבי רבים, שידירו רגליהם ממוסד רפואי כלשהו, לפחות לשבוע ימים.

נוח חולני בחלוק לבן

עילפון חושים (דקל, תל-אביב, ארצות-הברית) — אם לא די בחוסר האמון הבסיסי שכל אדם שפוי בדעתו רוחש למיקצוע הרפואה, הנה בא הסרט הזה, שכתב עליזוי רופא אחד ובוים עליזוי רופא שני, ומר כיו קבל עם ועדה שחוסר האמון הוא יחס סלחני למי שהם רוצחים במוטנציה, וחסרי מצפון בדרך כלל.

כולם, פרט לאחת, רופאה בנית-חולים בוסטוני החו צדת כי כמות תאונות העבודה בחדר הניתוחים, שכתוב צאה מהן הופכים מיקרים קליניים פשוטים ל"צמחים" (כלומר, גוף שהמוח הפסיק לתפקד בו), היא מעל ומעבר לגבול המותר. כל מי שהיא מנסה לגייס לחקירתה סותם את הפה ומפנה את הגב. אבל היא, כגיבורה אמיתית, אינה נרתעת ומגיעה בסופו של דבר אל האמת המעציבה והמדאיגה: הכל תוכנן ובוצע בקפדנות על-ידי מוח מעוות של רופא, שעשה זאת אולי תמורת בצע כסף, אולי כדי שיהיה ממון למחקר, ואולי סתם משום שהוא מופרע.

מייקל קריצ'טון מוציא מאלבום התכסיסים של הור ליווד את כל תרגילי ההפחדה הקלאסיים והוא משתמש בהם בצורה יעילה בהחלט. במהלך הסרט אפשר לזהות הצעות אצל הזולת, מהיצ'קוק ועד פרנקנהיימר, דרך תר-גילי הפוליטיקה הרפואית שהעסיקו את "בית-החולים" של שייבסקי והילר, וסידורות רופאים רבות אחרות. ג'נביב בוז'ולד, בתפקיד הראשי, משתדלת לשאת את

ריאן או'ניל — דהירתו של הזאב הבודד

פנים, לפחות כמו ברוסון (עימו עבד הבמאי היל בסרט קודם). אבל מה לעשות, ואוניל נולד חמוד מדי לתפקיד שכזה. ברוס דרן, לעומתו, מרגיש כמו דג במים בדמות הבלש הרע, אחרי שהתמחה בתפקידים כאלה בסרטים רבים מדי. אשר לאיזבל אדו'אני, היא בחזקת קישוט ה"מציץ מתחת לכובע רחבי-שוליים כב", מלכה כריטיטינה."

בלי כוד נוהירות

הנהג (אסתר, תל-אביב, ארצות-הברית) — הגיבור הוא נהג ויר טואוז המסוגל להציל נפשו של שודדים הנמלטים ממקום פשע, גם מן המירדפים העקשניים ביותר של המיטרה. הנבל הוא שוטר מרושע, שמוכן להשי תמש בכל האמצעים, כולל אלה שמוחוץ לחוק, כדי ללכוד את הנהג.

בהתחשב בעובדה שבמאי סיפור זה, ולטר היל, הוא למעשה חריטאי במיקצועו, הדגש של הפעילות הפניסית בסרט הוא ממש מפתיע. למען האמת, החלק הגדול, החשוב וגם המוצלח ביותר בסרט, הם מירדפי המכוניות האקרו-בטיים, שבוודאי יעוררו קינאת עבריינים מתחילים.

הרב מעבר לזה, אין טעם להתעמק בסרט. יש כאן אומנם הדים של הווארד הוקס (המיקצועיות היא התכו נה העילאית של הגבר האמיתי) והדים של סם פקינפה (מכונת המימסד שמנסה לשווא להתמודד עם הזאב הברוד), ומי ששיתדל מאד יוכל אפילו להיזכר בז'אן-פינאר מלולוי המנוח (נבזות נציגי החוק עולה אפילו על זו של העוברים על החוק). אבל כל החדים הללו הם קלושים, וכל נבירה מיותרת לתוכם יכולה רק להזיק לסרט.

ריאן או'ניל, בדמות הנהג שהמכונית היא כאחד מאיברי גופו, משתדל להיראות קשוח, חסר-פשרות וחמור-

על היאכטה הפרטית שלו. העוגנת בנמל לאפול שלחוף קאן עם חברתו כרמן. תבית שלי על הים. המישרד שלי ממוקם במלון מארטוטיק. נוח מאד: מי שרוצה להשיג אותי יודע היכן למצוא אותי." אימר האחר בחיך. ואומנם, כשצריך מומחה למיבצעים לוליניים או לפעוללים מסוכר גים, מצלצים למלון מארטוטיק, משאירים הודעה הנמסרת בידו שליח. לספן האמיק. מאז רכש וים את היאכטה שלו אין הוא רץ אחרי הלטורות קלנועיות. אפילו כי פסטיבל קאן האחרון הופיע רק כדי לפגוש ידידים ולהינות מן התענוג. את רב אונג הוא משקיע בפסינה, עושה את כל העבודה השחורה לבדו, כשהוא גם פועל-היפוף. המלה, הנווט והמקטן. אהבת הים והמרחק בים כמותה כאהבת התבידות והסכנה: "אני מסוגל להרגיש קלאוסטרופוביה ופחד מסיוע מעליות ובתאוורונים. לעולם לא כי ספינה, אני פותח חלון ורואה את הים הר גדול ויודע שאני חופשי וגורלי מסור ביד. לכן אני מסוגל ללכת על מעקה, אבל שונא ללכת בתוך מינהרה. האם אני פוחד מסצנה מסוכנת שאצטרך לבצע לבדי? אולי בלילה, אם אני ישן לבדי." דוגמה הזכורה לו היטב מקטר האורני וום: כשהתכונן לסצנה בה נועד להתנגש עם סירתו בסירה אחרת, תוך כדי המירדף בתעלות, ניסה הסוחר ושבנה את הספינה שנועדה להיות המנוגחת להערים עליו. וים בחר סירה מעץ ואילו הסוחר החליפה בסירת פלדה כדי שלא תינזק. דבר שעשוי היה לסכן את חייו של וים אם לא היה מבחין בכך בעוד מועד.

אהבת הסכנה. את ההרפתקות ביקש וים מילדותו. בגיל 14 כבר היה אלוף הולנד בצלילה. "בעיני רבים הצלילה היא מיקצוע מסוכן. לדעתי, אם אתה צולל לבד,

יום ואחנר וחברתו כרמן אהבת הסכנה והחופש

זה לא מסוכן. אם אתה מיקצועי, תדע להלץ את עצמך לבדך. רק אם אתה מאבד שליטה וזוקק להתערבותם של אחרים, אז זה מסוכן." לגבי צילומים בקלנוע מעדיף וים לבצע את כל המוטל עליו במכה אחת. בלי הפסד קו. "זה כמו בקטטה או בתחרות איגרוף — אם אתה עושה הכל במכה אחת יש לך קצב ומצב-רוח מרומים והכל הולך חלק. אם אתה מפסיק ומתחיל לחפש כור חזת — זה קשה יותר. מתקשת." כל המיבצעים שתוכננו לשבוע באמש-טרדם הצליח וים לעשות ביום אחד. אף שפאבו ססטי היה חיוור כסיד ואילו ז'נט אגרן (השחקנית המופיעה כאהבתו של ססטי) לא היתה מוכנה להיכנס לסירתו של וים ומרת מיליון דולר. לימים הסתבר שבלי מיקצוען שכזה לא היו המירדפים הללו מסתיימים לעולם. ישן גוסף על הרודפים שלפי התסריט גוספו למירדף גם כמה אזרחים שלווים מאמשטרדם. שלא ראו בעין יפה את הרעש הגדול והפרעת הסדר הציבורי ויררו לעבר הסירות, אשר לקוסם מזלובליג, קשה להגיה שי מישור מבין השחקנים יסיים להצטרף לך טיול באוויר עם וים ואחנר, כשהו ירח בקייט. כשאל גבו צמד מנוע זעיר של הליקופטר והוא עף באוויר כמו ציפור. בין כה וכה מעדיף וים את הסכנה, אפילו אהב אותה. בתנאי אחד: כשהוא לבדו.